

Et Par Minutter senere trak hun sig allerede tilbage med et nyt lille Buk, efter at hun havde indbudt de Fremmede til en Kop Kaffe i Haven sammen med Pensionærerne.

»Naa?« udbrød Jægermesteren. »Hvad siger I saa? Er hun ikke sød? Vilhelmine er det naturligvis ikke; men jeg har saavist ingen Grund til at fortryde Byttet. Vi er allerede som en lille Familje og arbejder udmærket sammen. Min Svigerinde tager sig mest af den indre Husførelse, og Mariane har Køkkenet under sig. For Øjeblikket har vi fjorten Pensionærer, og de roser allesammen hendes Smag og siger, at man ingen Steder faar saa vel tillavet Mad i Forhold til Prisen. — Men Vilhelmine er det naturligvis ikke.«

De sidste Ord faldt ham lidt modløst ud af Munden, idet han et Øjeblik blev borte i sine skjulte Tanker. Derpaa aabnede han Døren for at ledsage sine Gæster ud i Haven, men pludselig lukkede han den til igen og sagde med sænket Stemme:

»I har vel nok set, at det alligevel blev Vilhelmine, der kom til at præsidere ved Vifteudstillingens Aabning og ogsaa var den, der tog mod Dronningen. Men jeg tænkte det nok. Hvad den Dame vil, det sætter hun igennem enten paa den ene eller den anden Maade. Og I kan tro, hun har taget sig storartet ud. Det stod der ogsaa i Bladene. Et kanel-